

Johana Fundová: Vinohrady mě fascinovaly už v dětství

24.11.2023

Právě vydala knížku o čtvrti, kde deset let žije a kterou miluje. Nezaměnitelné kouzlo Vinohrad tvoří podle mladé spisovatelky spojení tradičního s novým.

Jak kniha vznikala? Měla jste od nakladatele přesné zadání?

Měla jsem volnou ruku v tom, jak ji pojmu, jakou zvolím strukturu a žánr. Text jsem proto rozdělila do tematických kapitol, ve kterých je vždycky pět tipů na konkrétní místa. Další část každé kapitoly tvoří rozhovor s někým, kdo se k danému tématu váže. Půjde o sérii, takže vznikají knihy o dalších čtvrtích. Píšou je sice jiní autoři, použijí ale stejný koncept.

Kde jste čerpala inspiraci a informace?

Pro kapitoly týkající se architektury, škol, kostelů a osobností, jako byli bratři Čapkové, jsem si dělala rešerši. O gastronomických podnicích mám sice přehled, stejně jsem ale provedla malý průzkum mezi lidmi. Abych neprotežovala svůj náhled, ptala jsem se jich na oblíbená místa, obchody a restaurace. Tak mě například někdo upozornil na houslařský ateliér Vávra, který tu existuje desítky let a byla by škoda ho nepředstavit.

Zmiňujete i legendární restauraci U Dandů, i když asi nebudete jejím typickým štamgastem. Jak jste na ni narazila?

Bydlela jsem ve vnitrobloku, kde hospoda sídlí. Na Vinohradech žiju už deset let, a navíc je znám od dětství, protože tu pracovala moje máma. Už tenkrát mě tahle čtvrť fascinovala a přála jsem si tady bydlet, takže si samozřejmě všímám zdejších ulic, míst a taky podniků, i když nejsem jejich štamgastem.

Která kapitola se nejvíc týká Trojky?

Vinohrady křupavé a voňavé. Trojka je proslulá kavárnami a pekárny. A samozřejmě jsou pro ni příznačné taky trhy na náměstí Jiřího z Poděbrad. Tam je kouzelná atmosféra. Někteří rezidenti mi občas říkají, že milují, když si jdou jen tak po ránu koupit na trhy snídani, třeba i v pyžamu.

V textu jste dala prostor starostům Prahy 2, 3 a 10. Proč ne taky těm z Jedničky a Čtyřky?

Tam je ten územní přesah fakt malý. Na Praze 1 i 4 spadá pod Vinohrady jen pár ulic, které jsou často v podstatě neobydlené.

S místním farářem Janem Houkalem probíráte v knížce revitalizaci náměstí Jiřího z Poděbrad. Jak se k ní stavíte?

Překvapilo mě, že ji většina lidí vnímá pozitivně. Budoucí podoba náměstí se ostatně líbí i Janu Houkalovi. Tvůrci návrhu s ním totiž úpravy konzultovali, aby byly v souladu s kostelem. Za pozitivní reakce jsem ráda, protože na sociálních sítích jsem narazila na řadu negativních komentářů. Podle mě se lidi na nové náměstí těší. Já k nim taky patřím, i když mi trochu vadí délka rekonstrukce. Má trvat dva a půl roku.

Jaké jsou reakce na knihu?

Vyšla sice nedávno, ale nějakou odezvu už mám — zejména od těch, se kterými v ní vedu rozhovor. Například mě potěšilo uznání za to, že jsem dala prostor i ne tolik populárním lokalitám, jako je právě hospoda U Dandů. I taková autentická místa tvoří vedle hipsterských novot kouzlo téhle čtvrti. V kapitole Vinohrady zaniklé a ztrácející mám rozhovor s koučem Ondřejem Bártou, který se odsud odstěhoval a vysvětluje proč. Bavili jsme se spolu o vyprazdňování autentických Vinohrad a o tom, jak mizí tradiční místa. Ta knížka není totiž jenom oslavou Vinohrad, obsahuje i obavy z toho, co bude dál

A jak to vidíte vy?

Od doby, co jsem text psala, si víc všímám proměn téhle čtvrti. Chodím po ulicích a přemýšlím nad podniky, které se sem ne vždycky hodí. Mají přemrštěné ceny a místní si obvykle nemůžou dovolit je navštěvovat. Nebytové prostory, které patří městským částem, by se mohly víc pronajímat pro společensko-kulturní účely. A bylo by jednodušší, kdyby Vinohrady spadaly pod jednu městskou část. To se dotýká zejména rezidentů na rozhraní. Téhle problematice jsem se věnovala i v rozhovorech, zejména v tom s architektem Zdeňkem Lukešem. Někdy v 90. letech, kdy pracoval v kanceláři prezidenta, jednal s Václavem Havlem o tom, že by se čtvrti sjednotily s městskými částmi. Pak se ale řešily jiné problémy a tenhle nápad ustoupil do pozadí, což je možná škoda.

Je ještě něco, co byste Vinohradům vytkla?

Že jsou vnitrobloky rozparcelované. Mohly by to být oázy klidu a zeleně, přitom jsou to oázy betonu nebo jsou tam garáže. Taky mi pije krev, že nejsou synchronizované rekonstrukce ulic. No a s obavami se dívám na to, jak je to tady čím dál náročnější, co se týče cen nájmu. Navíc těžce snáším, když developer koupí činžák a původní velké secesní byty s obrovskými halami rozdělí na malé jednotky.

Kde přesně bydlíte?

Na Vinohradech jsem už vystřídala tři místa. Nejdřív jsem bydlela kousek od Muzea, pak u náměstí Míru a teď žiju u Želivského. Jsou to sice ještě Vinohrady, ale já tomu říkám území nikoho — lámou se tam totiž se Žižkovem, Vršovnicemi a Strašnicemi. Ráda bych se vrátila trochu níž, ideálně do okolí Jiřáku.

Kam ráda chodíte?

Mám ráda Kro, nejen jako podnik s kuřaty, ale i jejich pekařství. Lepší chleba jsem snad nejedla. Ale miluju i klasické pivnice, jako je Hospůdka v Ateliéru. Na Žižkově chodím do Kafe Atrium, kde jsem křtila jednu ze svých knih. Vlastně se mi líbí celý ten objekt. Kéž by takových míst bylo víc. V oblíbě mám taky kavárnu Tout va bien, Raggazzi Pizza Bar a Pizzu Famigliu, protože tohle jídlo miluju. Někdy si ráda sednu jen tak na Jiřák a pozoruju lidi. Líbí se mi okolí televizní věže, kterou mám ráda kvůli lezoucím miminům. Velké kouzlo má metro. Z dětství si pamatuju, že áčko bylo trochu jinak osvětlené, tlumeněji. Správnou atmosféru má ale doteď — snad i kvůli tomu, že jsou tu stanice tak hluboké. K Vinohradům bez diskuze patří taky tramvaje, proto bylo jasné, že tenhle motiv musí být součástí obálky knihy.

Na čem právě pracujete?

Teď si dávám na chvíli pauzu. Jaká bude další kniha, zatím nevím.

Johana Fundová se narodila se v roce 1989 v Praze. O třicet let později debutovala knihou Devadesátky!, v níž reflektuje porevoluční dobu. V loňském roce na ni navázala pokračováním s názvem Milénium! Vedle toho je autorkou románu Hezký, ale narovnej se! o životě současných třicátníků. Letos vydala titul Příběhy čtvrtí: Vinohrady. Pracuje v marketingu a v médiích, má vlastní pořad Prostě fenomén! Na Praze 3 žije

posledních deset let.